

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Xavier, Chico

Acum 2000 de ani / Chico Xavier. - București :

Editura Ganesha, 2019

ISBN 978-606-8742-47-2

2

Copyright © 2019

Toate drepturile acestei ediții în limba română aparțin

Editurii Ganesha

Tel. 0722 264 594

e-mail: contact@edituraganesha.ro

web: edituraganesha.ro

Tiparul executat la:

Ganesha Publishing House

Tel: 021-423.20.58, fax: 0372.896.105

e-mail: contact@ganesa.ro, ganesa.ro

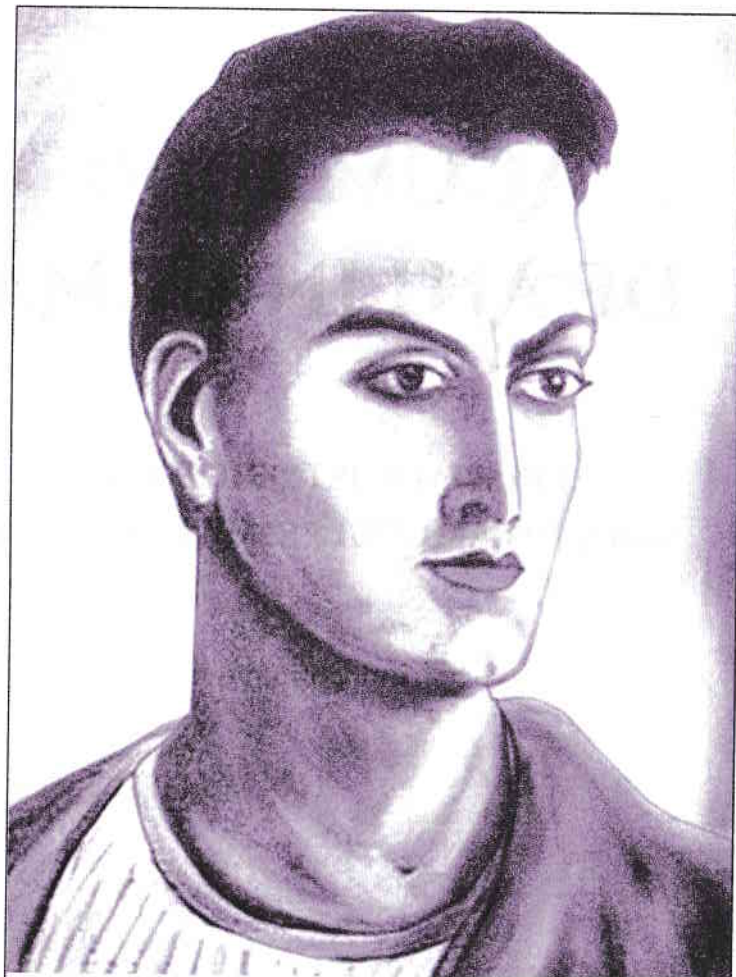
Chico Xavier

ACUM 2000 DE ANI ÎN URMA

EPISOADE ISTORICE ALE
CREȘTINISMULUI PRIMULUI SECOL

Un roman dictat de
Spiritul Emmanuel

editura
ganesha
2019

Emmanuel

CUPRINS

În privat cu Emmanuel 6

PARTEA ÎNTÂI

I	Doi prieteni.....	14
II	Un sclav	33
III	În casa lui Pilat	52
IV	În Galileea.....	69
V	Mesia din Nazaret.....	86
VI	Răpirea	104
VII	Predica de la Lacul Tiberias.....	124
VIII	În Vinerea Mare a Patimilor	141
IX	Bârfa victorioasă	156
X	Apostolul din Samaria.....	179

PARTEA A DOUA

I	Moartea lui Flaminius.....	231
II	Umbra și nunta.....	258
III	Uneltirile întunericului	278
IV	Tragedii și speranțe	296
V	În catacombele credinței și cercul martiriului	325
VI	Zorii Împărăției Domnului.....	373
VII	Ițele adversității	390
VIII	Distrugea Ierusalimului	421
IX	Amintiri dureroase	451
X	Ultimele clipe ale Pompeiului	463
	GLOSAR.....	478

DOI PRIETENI

Deasupra Romei cădeau ultimele raze ale după-amiezii.

Apele Tibrului, mărginite de Aventin⁵, oglindeau ultimele reflexii ale crepusculului, în timp ce lecticiile purtate de puternicii și rapizii sclavi grăbeau pe străzile înguste.

Nori grei se formau pe cer, anunțând ploi iminente, iar ultimele ferestre de la casele private și de la clădirile publice se închideau la primele rafale ale serii.

Printre clădirile elegante și sobre, care își etalau marmura costisitoare la poalele dealului, era una care atrăgea în mod special atenția străinilor, datorită unicității coloanelor sale drepte și maiestuoase. Aspectul său artistic și impunător indica dintr-o privire statutul social al proprietarului.

Era reședința încă tânărului senator Publius Cornelius Lentulus, care, în stilul acelei epoci, îndeplinea funcții legislative și judiciare în Senat, în conformitate cu drepturile pe care le avea ca descendent al unei familii antice de senatori și consuli ai Republicii.

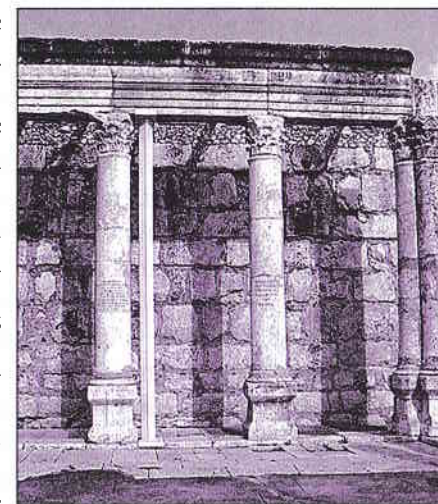

Imperiul, fondat de Augustus, a limitat puterile senatorilor, care nu mai exercitau nicio influență directă asupra problemelor interne ale guvernului imperial, dar a menținut succesiunea ereditară a titlurilor și a rânduielilor familiilor patriciene, stabilind

⁵ Unul dintre cele șapte dealuri ale Romei antice. - N.t.

delimitări clare între clase, în cadrul ierarhiei sociale.

Era ora șapte într-o seară de mai a anului 31 d.Hr. Publius Lentulus, în compania prietenului său Flaminius Severus, stătea pe tricliniu⁶ terminându-și cina, în timp ce soția lui, Livia, dădea ordine unei tinere sclave etrusce.

Gazda, un bărbat

relativ tânăr, părea a avea mai puțin de treizeci de ani, în pofida profilului său mândru și aspru și a togii sale cu tiv purpurii⁷ care impunea un anumit respect celor ce se apropiau de el. În schimb, prietenul său, deși îmbrăcat în aceleași haine de senator, părea să fie mult mai în vârstă cu părul său albit prematur și arătând bunătate și experiență de viață.

Lăsând tânăra femeie în grija treburilor casnice, cei doi bărbați s-au îndreptat spre peristil⁸ pentru a lua o gură de aer proaspăt în acea seară sufocantă, în ciuda unui cer amenințător care anunța ploaia iminentă.

– Adevărul este, dragul meu Publius, spuse Flaminius, că te consumă grijile. Situația asta trebuie să se schimbe fără a pierde prea mult timp. Ai consultat toți experții cu privire la cazul fiicei tale?

⁶ O canapea care se întinde pe trei laturi ale mesei folosită de vechii romani pentru a se odihni după ce mâncău. *Dicționar Online Merriam-Webster* - N.t.

⁷ Toga putea fi purtată numai de cetățenii romani liberi. Străinii, sau chiar cetățenii exilați nu puteau apărea în public purtând o togă. Tivul purpurii al togii senatorului mergea de-a lungul marginii drepte. - N.t.

⁸ O verandă cu coloane sau o colonadă deschisă care înconjoară o curte. Era un loc de relaxare ce putea avea și o grădină. - N.t.

— Din păcate, răspuse patricianul cu durere, am făcut tot ce era posibil. Recent, biata mea Livia a dus-o la casa noastră din Tibur⁹, pentru a-i distrage atenția, și acolo a văzut-o unul dintre cei mai buni medici ai orașului, care a spus că nu există niciun remediu pentru ea, conform științei noastre actuale. Doctorul nu a confirmat diagnosticul, cel mai probabil din milă pentru fetița bolnavă și din respect pentru disperarea noastră ca părinți; dar din ceea ce putem spune, credem că medicul tiburian consideră că este un caz de lepră.

— Ce presupunere impertinentă și absurdă!

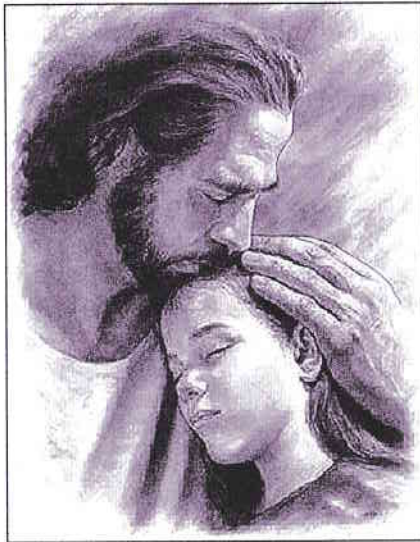
— Cât despre strămoșii noștri, suntem complet siguri că boala nu este ereditară, dar după cum știi, Roma este plină de sclavi din toate părțile lumii care muncesc zilnic.

— Așa este, spuse Flaminius cu amărăciune.

Pe fețele celor doi prieteni apăru expresia unei sumbre presimțiri, odată cu primele picături de ploaie care începeau să satisfacă setea trandafirilor înfloriți, ce decorau coloanele grațioase și strălucitoare.

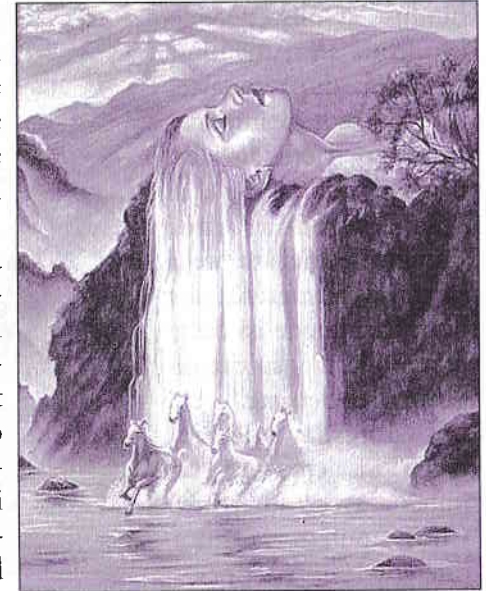
— Și micuțul Plinius? întrebă Publius, dorind să schimbe subiectul conversației.

— El, după cum bine știi, este sănătos și plin de viață. Calpurnia este uimită uneori de eforturile pe care le face pentru a-i satisface capriciile la cei doisprezece ani neîmpliniți ai săi. Uneori, este încăpățânat și rebel și nu-l respectă pe bătrânul Par-

⁹ Oraș antic italian, numit acum Tivoli, situat la aproximativ 30 de kilometri de Roma. - N.t.

menide, făcându-și lecțiile doar când îi convine. Totuși, are o adevărată pasiune pentru cai. Îți vine să crezi că într-un moment nesăbuit, tipic vârstei sale, a scăpat de supravegherea fratelui său și a concurat într-o cursă de antrenament cu care, ținută de o organizație sportivă pe Câmpurile lui Marte, și s-a descurcat foarte bine? Când mă uit la cei doi fii ai

mei, îmi amintesc mereu de micuța ta Flavia Lentulia; fii pe deplin convins de intențiile mele de a consolida legăturile care unesc familiile noastre.

Publius îl asculta în tăcere pe prietenul său, ca și cum invidia i-ar fi străpuns delicata sa inimă paternă.

— Totuși, răspuse el, în ciuda planurilor noastre, semnele nu ne favorizează speranțele; adevărul este că, chiar și cu toată grija noastră, biata mea fiică pare mai mult ca una dintre acele mici creaturi nefericite care sunt aruncate în Velabrum¹⁰.

— Trebuie să avem încredere în măreția zeilor.

— Zei? repetă Publius, abia ascuzându-și frustrarea. Cât despre acel loc imponderabil, am învățat o mie de teorii în mintea mea febrilă. Cu ceva timp în urmă, când v-am vizitat casa, am avut ocazia să îl cunosc mai îndeaproape pe acel sclav bătrân, eliberat din Grecia. Parmenide mi-a povestit despre tinerețea și timpul petrecut în India și despre credințele

¹⁰ O zonă din Roma antică aflată deasupra unei mlaștini. - Emmanuel

Respectându-se și misterioasele lor teorii ale sufletului. Crezi că, după moarte, ne putem întoarce pe scena vieții în alte trupuri?

– Categorical nu, răspunse ferm Flaminius. În ciuda caracterului său bun, Parmenide își duce divagațiile spirituale puțin prea departe.

– Totuși, prietene, încep să cred că ar putea avea dreptate. Cum putem explica diferențele destinelor

din această lume? De ce avem și opulența cartierelor noastre aristocrate, dar și sărăcia lui Esquilinus¹¹? Credința în puterea zeilor nu poate explica aceste probleme chinuitoare. Văzându-mi nefericita mea fetiță, cu carnea ei sfâșiată și putrezită, s-ar putea ca sclavul tău să spună adevărul. Ce ar fi putut face Flavia în acești șapte ani neîmpliniți, pentru a merita o pedeapsă atât de aspră de la puterile cerești? Ce bucurie ar putea găsi divinitățile noastre în plânsul unui copil și în lacrimile de durere care ne-au veștejit sufletele? Nu ar fi mai de înțeles și mai acceptabil să credem că am venit din altă parte, cu datorii față de puterile cerului?

Flaminius Severus clătină din cap ca cineva care voia să scape de o îndoială și revenind la poziția sa obișnuită, răspunse ferm:

– Nu trebuie să lași loc în inima ta unor astfel de speculații. În toți cei patruzeci și cinci de ani ai mei, nu am cunoscut credințe mai apreciate ca a noastră, provenită din venerabila

¹¹ Un altul dintre cele șapte dealuri ale Romei. - N.t.

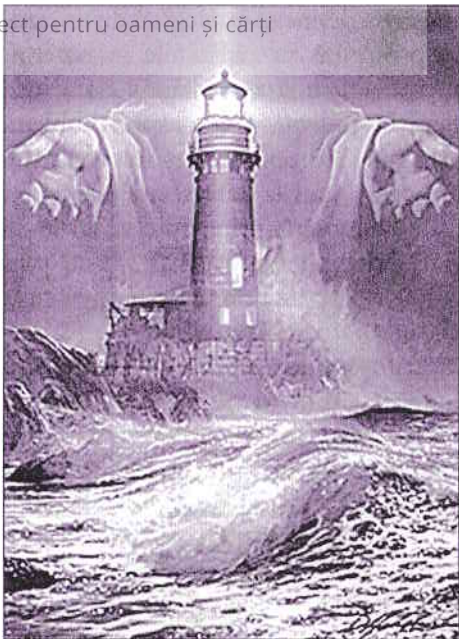
închinare a strămoșilor noștri. Trebuie să înțelegi că diversitatea pozițiilor sociale este o problemă cu rădăcinile în sistemul nostru politic, singurul care a stabilit o diviziune clară între valoarea și eforturile fiecărui individ. Cât despre problema suferinței, trebuie să nu uităm că zeii ne pot testa virtuțile morale cu cele mai mari amenințări la adresa tăriei spiritului nostru, fără a fi nevoiți să adoptăm principiile absurde ale egiptenilor și ale grecilor, principii care, atenție, le-au adus anihilare și captivitate. Ai oferit sacrificii în templu după ce au apărut asemenea îndoieli tulburătoare?

– Am adus sacrificii zeilor conform obiceiurilor noastre, răspunse Publius cu căință, și nimeni nu se mândrește cu virtuțile glorioase ale tradițiilor familiei noastre mai mult decât mine. Dar observațiile mele nu sunt în legătură doar cu fiica mea. De câteva zile mă tulbură un vis enigmatic și înfricoșător.

– Un vis? Cum poate o asemenea fantezie să zdruncine fibra unui patrician?

Publius Lentulus auzi întrebarea absorbit într-o reverie profundă. Ochii lui nemiscați păreau a privi spre un loc pierdut în timp de-a lungul anilor.

Ploaia, acum torențială, cădea continuu, făcând impluviul¹² să se reverse în piscina din curtea peristilului. Cei doi prieteni s-au retras pe o bancă largă din marmură și s-au așezat pe pernele în stil oriental care o căpтуșeau, continuând conversația amiabilă.

– Sunt vise, continuă Publius, care diferă de simpla fantezie, pentru că realitatea lor este prea incontestabilă.

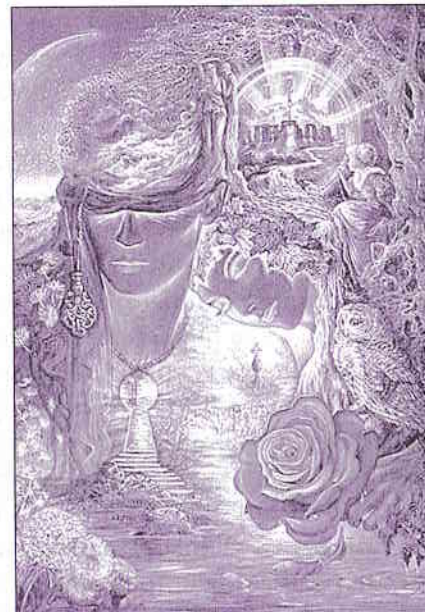
Mă întorceam de la o întâlnire la Senat, unde se discutase o problemă de profundă sensibilitate morală, când m-am simțit copleșit de o moleșală inexplicabilă.

M-am întors mai devreme și când am văzut lângă mine imaginea lui Themis¹³ de pe altarul nostru, în timp ce mă gândeam la îndatoririle specifice ale celor care exercită funcții de justiție, am simțit că o forță extraordinară îmi închide pleoapele oboșite. Totuși, ceea ce vedeam erau alte locuri, pe care le recunoșteam ca fiind familiare spiritului meu, dar pe care le uitasem complet. Realitate sau vis, nu știu să spun, dar m-am văzut purtând însemnele unui consul din timpul Republicii. Era ca și cum mă întorsesem în timp,

¹² Bazin amenajat în atriumul locuințelor romane, în care era colectată apa de ploaie. - N.t.

¹³ În religia greacă, personificarea dreptății, zeița înțelepciunii și a sfaturilor bune. <http://www.britannica.com>. - N.t.

în perioada lui Lucius Sergius Catilina¹⁴, pentru că l-am văzut chiar lângă mine, împreună cu Cicero¹⁵: doi oameni, două personificări, una rea și una bună. M-am simțit conectat la cel dintâi prin legături puternice și de nezduncinat, ca și cum aș fi trăit în timpul întunecat al conspirației sale împotriva Senatului, participând cu el la complotul rușinos de a lovi în inimă

organizația Republicii. Îi ofeream sprijin în intențiile sale criminale, ajutându-l cu autoritatea mea administrativă atunci când conduceam întâlniri secrete, în care puneam la cale crime îngrozitoare. Într-o clipă, am trăit toată tragedia, simțindu-mi mâinile mănjite de sângele și lacrimile victimelor nevinovate. Ca și cum m-aș fi întors involuntar într-un trecut întunecat și trist, m-am înspăimântat văzând noianul de infamii comise în timpul revoluției care, din fericire, a fost zdrobită prin influența lui Cicero. Și cel

¹⁴ Lucius Sergius Catilina; c. 108 î.H. - 62 î.H.; în perioada finală a Republicii Romane, un aristocrat devenit demagog, care a avut o tentativă nereușită de a răsturna Republica atunci când Cicero era consul. <http://www.britannica.com>. - N.t.

¹⁵ Marcus Tullius Cicero: 106 î.H. - 43 î.H.; Om de stat roman, avocat, cărturar și scriitor care a încercat, fără succes, să mențină principiile republicane în ultimele războaie civile care au distrus Republica Romei. Scrierile sale includ cărți de retorică, discursuri, tratate filosofice și politice și scrisori. Este cunoscut în zilele noastre ca cel mai mare orator roman și inventator a ceea ce a devenit cunoscut sub numele de retorică ciceroniană. <http://www.britannica.com>. - N.t.

mai înspăimântător lucru a fost că mi-am asumat unul dintre cele mai importante și proeminente roluri în acea rușinoasă acțiune. Toate scenele revoltătoare din acea vreme s-au derulat înaintea ochilor mei uimiți. Totuși, ceea ce m-a durut cel mai mult în acele viziuni ale trecutului meu vinovat – ca și cum personalitatea mea actuală s-ar rușina de aceste reminiscențe – este că m-am folosit de autoritatea și de puterea mea pentru a profita de situație ca să exercit cea mai cruntă răzbunare împotriva dușmanilor personali, comandând să fie închiși sub cele mai îngrozitoare acuzații. Și nu a fost de ajuns pentru inima mea nemiloasă să-mi adun dușmanii și să-i arunc în temnițe îngrozitoare, separându-i de cei dragi. Am comandat și execuția multora în întunericul nopții, mergând până la a ordona scoaterea ochilor multora dintre adversarii mei politici, în prezența mea, privind chinurile lor cu răceala brutală a crudei răzbunări! Vai mie, care am pustiit și nenorocit atâtea suflete, pentru că a venit și ziua când a fost eliminat însuși călăul crud!

După o serie întreagă de scandaluri care m-au scos din Consulat, mi-am văzut sfârșitul acțiunilor mele infame și mizerabile în fața călăilor inflexibili, care m-au condamnat la pedeapsa îngrozitoare a spânzurătorii, unde am simțit toată suferința și angoasa morții. Cel mai interesant lucru, totuși, este faptul că am re trăit momentul de nedescris al trecerii

mele prin apele negre ale Acheronului¹⁶, când se pare că am coborât în locurile întunecate ale lui Avernus¹⁷, unde nici măcar lumina zeilor nu poate pătrunde. Marea mulțime de victime mi-a înconjurat sufletul înspăimântat și suferind, cerând dreptate și reparații și izbucnind în strigăte și plânsete care au pierit în adâncul inimii mele.

Cât timp am fost prizonierul torturii cumplite? Nu pot să spun. Nu-mi amintesc decât licărirea figurii cerești a Liviei, care, în mijlocul aceluși vârtej de teroare, mă ținea cu mâinile ei luminoase și pline de dragoste.

Părea că îmi cunosc soția din cele mai vechi timpuri, pentru că nu am ezitat o clipă să-i apuc mâinile blânde, ceea ce m-a condus în fața unui tribunal plin cu figuri necunoscute și venerabile. Chipul senin al acelor judecători ai Cerului, emisari ai zeilor trimiși să judece oamenii de pe Pământ, era înconjurat de un păr alb, respectabil. Atmosfera era caracterizată de o strălucire neobișnuită, plină de lumina

¹⁶ Râu care se credea în vremurile străvechi că merge în Hades (casa lui Hades este un concept al iadului, un labirint de săli întunecate, reci și mohorâte), pentru că curgea prin chei întunecate și intra în subteran în mai multe locuri; pe malurile sale s-a găsit un oracol al morților. În mitologia greacă se spune că există un râu în Hades, iar acest nume (Hades) se referă, uneori, la lumea de jos. <http://www.britannica.com>. - N.t.

¹⁷ În mitologia romană, un crater lângă Cumae din Campania, despre care se credea că este intrarea în lumea subterană. De asemenea, un nume pentru însăși lumea subterană. <http://www.pantheon.org> - N.t.